

Fem
Stats-förbrätares

fista stunder

på

Semenoffka fältet,

eller

Finlands Storfurste

Hans Majestät Kejsar

Alexander den Andres

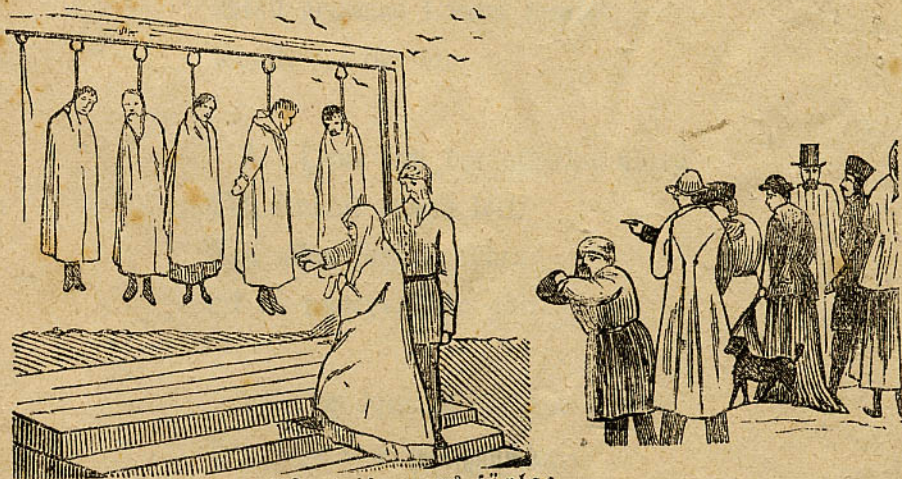
mördare i galgen.

För allmogen ätt hjungas

af

F. A. Kafelius.

Frei öfversättning från finskan af L . . . . . n.

På utgifwarens förlag.

Statsfördröjelse

af
Svennungens fältet

Alexander den Andra

inått i riket

af den svenska

armén, &c.

af den svenska

Helsingfors,

Helsingfors Tryckeri- och Bogtryckeri, 1881.

Sjunges: „Ah! mikä taitaa olla nun,“ o. s. w.

1. Med sorg i hvarje hjerta,
Som pligt och kärlek bjöd,
Vi sjunga nu med smärta:
„Vår Kejsare är död!“

2. Vi tänka å vårt finne:
Den ädle Kejsaren
Skall gömmas i vårt minne
Kanske i sekler än;

3. Han, som har afhjelpat nöden
Och lindrat arnes lott,
Till allas sorg, i döden
Lit en martyr, Han gått.

4. Och djupast Finland känner
Den sorg som nu det har,
Ty här Han egt blott vänner
Och var oss som en far.

5. Vårt mod det måste lifwa
 Och trösta oss förwisst,
 Att makten slut skall blifwa
 Hos mången nihilist.

6. För folket hemstt att ståda
 Den laste som man ställt,
 Hvad mände det bebåda,
 Här på Semenoffs fält?

7. Der galgen färdig redan
 Förfärlig till att se,
 Dit folk församlas sedan
 Till flere tusende.

8. På lasten nu de bida
 Med bleka anleten
 Och snart wid deras sida
 Står också bödeln.

9. Och hämdens dom är repet
 För alla dessa fem,
 Och folket står der häpet
 Wisst fasande för dem.

10. Här än' i dödsminuten
 Till sist de werlden se,
 Hwar'en förkrossad, bruten,
 Sitt lif nu måste ge.

11. Emellan jord och himmel
 Till skändlig död och snar, —
 Snart stingras folkets hwimmel
 Och bödeln blott står qwar.

12. Så ha' de länge lefwat
 Ett wildt och laglöft lif,
 Blott för allt orätt sträfwat:
 För mord, för hat och lif.

13. Hvad godt som skolan wäcke,
 Också i deras håg,
 Snart hatets flamma släcte
 Man med försäran såg.

14. En gyllne bildning bjudit
 Dem hade man också,
 Demonens ord ha' ljudit
 Wäl starkare ändå.

15. Och nu så randats dagen
 Då häanden inne är,
 Och skoningslös är lagen
 Ty döb den innebär.

16. Att kunna få tillbaka
 Sitt flydda lif, jemväl;
 De kunde allt försaka
 De sålde helt sin själ.

17. Men tiden är förgången;
 Här finnes intet wal, —
 I bödelns snara fången
 De ändats, — ångerns qwal, —

18. Så har man nu förhindrat.
 Ett lif som lefwats så,
 Och folkets qwal är lindradt
 Med deras döb också.

19. Och nu till ewigheten
 De ryktes härifrån,
 Ty deras håg, — förmåten,
 War blott förderf och hän.

20. Swem har dem makt förlänat
 Till ondt som de förmått?
 Den lönen de förtjenat,
 De nu i galgen fått.

21. Männ' någon här dem saknar?
 Förtjena de en tår?
 Hämstt minnet af dem wagnar
 Numu i många år.

22. I klagan här wi brista,
 Tung kännes sorgen än!
 Att så wi skulle mista
 War ädle, dyre wän.

23. Du re'n en tid han hwilat
 I grafwens tysta famn,
 Och anden fri har ilat
 Till ewighetens hamn.

24. Nog minnes hwarje Finne
 Allt hwad Han oss har stänkt;
 Hans stora, ädla sinne,
 Det milda, som Han tänkt.

25. Utaf vårt folk ej glömmes
 Att Han dem war ett stöd;
 I sorgset minne gömmes
 Hans swära bittra ödd.

26. Han herrskade med friden
 I sex och tjugu år;
 O! herrlig war den tiden
 Swars minne ej förgår!

27. En solljus morgon grydde
 Utöfwer folk och land,
 Och nattens skuggor flydde
 För ljufets klara brand.

28. Med kraft och lycka styre
 Hans efterkommande!
 Skänk nåd dertill Du dyre,
 Du store Skapare.

Pris: 15 penni.